

Artikel 10, som endvidere tilføjer, at Krænkelsen af de Regler, der er fastsat for en af-rustet Zone, skal betragtes paa samme Maade som at gribe til Krig. Teksten henviser til at gribe til Krig, men det forudsattes under Diskussionen, at skønt den kun nævner det alvorligste og mest iøjnefaldende Eksempel, var det i Overensstemmelse med Protokollens Aand, at Voldshandlinger, som muligvis ikke udgjorde en faktisk Krigstilstand, ikke desmindre skulde behandles af Raadet.

Derimod er det meget vanskeligt at konstatere Tilstedeværelsen af et Angreb; thi skønt den første af de to Bestanddele, som i Forening udgør et Angreb, nemlig Kræn-kelsen af en Forpligtelse, er let at paavise, er det ikke saa let at konstatere den anden Bestanddel, nemlig Anvendelsen af Magt. Naar det ene Land angriber det andet, forsvarer det sidste nødvendigvis sig selv, og naar Fjendtlighederne er i Udvikling paa begge Sider, opstaar Spørgsmaalet om, hvilken af Parterne, der begyndte dem. Dette er et Spørgs-maal om en Kendsgerning, hvorom Meningerne kan være delte.

Den første Tanke, der melder sig, er at gøre det til Raadets Pligt at afgøre, hvem der er Angriber. Men saa opstaar straks Spørgsmaalet, om hvorvidt Raadet skal afgøre dette Spørgsmaal enstemmigt, eller om Flertalsbeslutning er tilstrækkeligt. Der er alvor-lige Ulemper ved begge Løsninger, og de er derfor uantagelige.

At kræve en enstemmig Vedtagelse af Raadet udsætter den angrebne Stat for Tabet af de Garantier, hvortil den er berettiget, hvis blot et enkelt Medlem af Raadet, hvad enten det nu er i god Tro eller ej, fastholder en Fortolkning af Kendsgerningerne, der er forskellig fra alle de andres. Det kan umuligt tilstedes, at man underkaster en Nations Liv en saadan Tilfældighed. Det er ikke tilstrækkeligt at henvise til, at Raadet vilde være forpligtet til at konstatere Tilstedeværelsen af et oplagt Angreb, og at det ikke vilde nægte at opfylde denne Pligt. Pligten vilde være en Pligt uden Tvangsmiddel, og hvis Raadet maaske ikke skulde gøre sin Pligt, vilde den angrebne Stat være berøvet alle Garantier.

Men det vil ogsaa være farligt at lade sig nøje med et Flertal i Raadet, og i dette Tilfælde af Hensyn til den Stat, der opfordres til at yde Bistand og bære den tunge Byrde ved den fælles Optræden, hvis den stadig nærrede Tvivl om Skylden hos det Land, mod hvilket den maatte skride til Handling. Et saadant Land vilde paa denne Maade være udsat for at maatte rette sig efter en Mening, det ikke delte.

Den eneste Udvej fra denne Vanskelighed syntes at ligge i, at man søger en eller anden automatisk Fremgangsmaade, som ikke nødvendigvis behøvede at være grundet paa en Beslutning af Raadet. Efter at have undersøgt Vanskeligheden og betragtet den fra alle Synspunkter mener 1. Udvalg, at det har fundet Løsningen ved at opstille en For-modning, der skal være gyldig, indtil det modsatte er blevet fastslaaet ved en enstemmig Afgørelse af Raadet.

Efter Udvalgets Mening er denne Formodning tilstede i tre Tilfælde, nemlig naar der samtidig med Krig foreligger:

Afslag af at antage Fremgangsmaaden med fredelig Bilæggelse for Øje eller af at rette sig efter den derved fattede Beslutning,

Krænkelse af de foreløbige Foranstaltninger, der er paalagt af Raadet i Over-ensstemmelse med denne Protokols Artikel 7,

eller Tilsidesættelse af en Beslutning, der anerkender, at Striden angaar en Sag, som udelukkende henhører under den anden Parts Kompetence og ved Unluden eller ved Afslag af først at forelægge Spørgsmaalet for Raadet eller Forsamlingen.

Selv om der ikke foreligger absolut Sikkerhed i disse Tilfælde, bestaar der dog en meget stærk Formodning, der skulde være tilstrækkelig for Anvendelsen af Tvangsmidler,